

Легендата за Велков кладенец край град Кула

Написано от ivailo

Петък, 13 Февруари 2015 11:52

Имало в стари времена невеста от Кула, която очаквала първото си дете. Кротка и богобоязлива, жената целувала с трепетни устни иконата на Божията майка и се молела да добие живо и здраво детенце. Дошъл моментът да роди, замъчила се невестата, бабите-помагачки се суетяли около нея, приготвяли кърпи и пелени.

Ето, чуло се тъничко гласче, като на козленце. Родило се момченце- здраво и хубаво. Притворила морни клепки уморената родилка, а бабите окъпали и повили младенеца, дали й го да го накърми за първи път. Заспало детенцето, унесла се и щастливата майка. Бабите седнали и се разприказвали. В просъница ги слушала майката.

Довечера ще дойдат орисниците, да го орисат. – казала една. Какво ли ще му отредят? Каквото и да орисат, ще стане – казала друга. От съдбата си никой не може да избяга. Размислила се жената, вярно ли е това, какво ли ще стане.

Не успяла да заспи нощта. Скрила се зад нощвите и зачакала. Кротко спяло детенцето в люлката вързана на тавана. В огнището греела жаравата и по тавана играели светлинки. В полунощ в стаята светнало, в облака светлина пристъпили три жени, в

Легендата за Велков кладенец край град Кула

Написано от ivailo

Петък, 13 Февруари 2015 11:52

бели дрехи и дългокоси. Едната била съвсем млада, другата средна възраст, а третата - стара и белокоса.

//   Навели се над люлката, протегнали ръце.

Да расте жив и здрав, да е отмяна на баща си! – рекла младата.

Да е хубавец, да го харесват момите! – нарекла втората.

Като стане голям ерген, вълк ще го убие! – прокобила третата. Така е писано, сестри!

Да бъде! – рекли трите и изчезнали.

Разкахърила се жената, изплашила се. Разказала на мъжа си. От тоя ден насетне родителите треперили над момчето, прах не давали да падне над него. Пазели го като очите си. Навсякъде ходели с него, да го опазят от лошата орис. Момчето кръстили Вълко, за да не го стигне вълчата орис. Ала майката не обичала да му казва така, затова го наричала Велко.

Расло и порасло момчето, станало хубав момък – работлив и силен. Никаква работа му се не опирала. Един ден отишло да сече дърва в гората. Цял ден работило, мръкнало се. Тръгнало момчето да си върви. Есенно време било, надзиме. Глухо и страшно шумели сухите листа. Изведнъж пред него изскочил вълк.

Ръмжал страховито и дебнел. Уплашил се момъкът, а нямал ни нож, ни даже тояга. Огледал се, но наоколо нямало жива душа. Обърнал се и хукнал да бяга. Вълкът се спуснал по петите му, настигал го. Отчаян момъкът видял голям стар осен, а под него вирче. Хвърлил се и се хванал за един клон. Свил краката си миг преди вълкът да скочи. Но не успял хищникът да го хване. Покатерил се момъкът, а вълкът обикалял около дървото и не си отивал. Измръзнало в студената нощ момчето, очите му се затваряли от умора. Свалило пояса си и се превързало за клона, за да не падне. А вълкът клечал под дървото и го гледал със свирепи очи. Не помръдвал. Призори се чул силен лай, глутница овчарски кучета налетели под дървото и се хвърлили да давят вълка. Момъкът викнал за помощ. Отбранявал се дивият звяр, разпорил едното, но другите го хапели и не му давали да избяга. Тичешком дошли и овчари с яки дрянови тояги и ножове и убили вълка. Слязло момчето от дървото, спасило се. Отървало се със страха и студа.

Отдъхнали си родителите му, решили че с лошата му орисия е свършено. За да благодари на Бога за спасението му баща му направил кладенче на вира, за да пият чиста и студена вода овчари и говедари, че нали овчари спасили сина му от смърт. Нарекли го Велков кладенец, на името на момчето. Минали месеци, година. Намерил момъкът хубава девойка от далечен край и се оженил. Довел младата си невеста в родния дом и тръгнал да ѝ показва нивите, горите, имотите си. Завел я до дървото, на което се спасил от вълка. Показал ѝ кладенчето, изградено в негово име. Сред бурените и камъните още се търкаляли костите на убития вълк. Разказал младоженецът на невестата си и ритнал с крака костите. Една кост пробила цървула му и се забила в крака му.

Раната не зараснала, подлютила се. Не помогнали лекове и мехлеми, баяния и врачки. Няма след седмица младият мъж починал. Оставил младата си жена вдовица.

Почернили се родителите му, разбрали, че отредената съдба постига всекиго.

На мястото на някогашния кладенец сега има чешма с корита. Старото дърво го няма, други са израсли. Останала е само тази притча.

Снимки Наталия Маринова; Христела Александрова и Веска Цанова